

vista de tots com la prova del fracàs d'un règim que, de persistir en el continuisme, de durar sigui com sigui, portarà irremeiablement el nostre país al rengle de les nacions subdesenvolupades. Com combatre aquesta situació? L'Assemblea de Catalunya ha volgut considerar-la amb el màxim de realisme i d'urgència. La unió és l'arma eficaç per excel·lència dels pobles oprimits. Només la unió fa la força. A tal fi ha cridat tots els catalans que creuen que la democràcia és l'única palestra possible -llevat de la guerra civil, que fou potser un mal necessari, però que és un gran mal que cal evitar. A l'Assemblea hi poden venir tots els enemics del feixisme, siguin de la tendència que siguin. I a la reunió de la primera sessió de l'Assemblea hi eren presents des dels moviments obrers, organitzacions polítiques clandestines, personalitats de la cultura i moviments d'estudiants, fins a organismes econòmics, professionals o confessionals. Per això, precisament ara, podem dir que per primera vegada des del final de la Guerra, Catalunya compta amb una entitat rectora que, a mesura que vagi guanyant autoritat i prestigi, podria dirigir la lluita del nostre poble. Fins avui aquest ha estat orfe

de direcció i autoritat moral pròpies, era un ramat escampat en cent cledes. Ara podria assolir no una unitat qualsevol, migrada i limitada a accions de poc abast, sino una unió basada en un desig molt pregon de la nostra gent, que estima la llibertat i és autènticament democràtica. L'Assemblea serà, és, ja, el lloc de reunió i debat, i quan es prengui un acord no serà unilateral ni autoritari, sino el fruit de la raó, el diàleg i l'interés de tots. En això, la nostra Assemblea serà autènticament popular. Ja sabem que molts voldrien poder fer un pas de gegant i reparar de cop tantes i tantes injustícies. Però sense renunciar als propis anhels de grup, de partit o de classe, ens hem adonat que cal sotmetre's a la realitat primer que tot, i a tot allò que és possible ara immediatament, i també que si volem la unitat cal sometrem a l'interés de tots. A mesura que la nostra unitat s'afermi, la de l'enemic anirà descomposant-se. Aquest està ja en una etapa de desconcert que s'agreuja en el moment de ruptura del seu equilibri polític. Ben palesos en són els símptomes: nombre creixent de trànsfuges, conflictes quasi permanents de la seva premsa, baralles intestines, etc. i un cert desig d'evitar el pitjor i d'intentar dialogar en gent i organismes que suara ens

---

(vé de la pàgina 4)

franquisme, una nova manera d'actuar i un nou llenguatge són els primers èxits de l'Assemblea de Catalunya, arribada amb retard, però sortosament arribada.